

KARIN BJORSET PERSEN

Julebrev pikene

Karin Bjørset Persen

Julebrevpikene

Silke
FORLAG

www.silkeforlag.no

Julebrevpikene

av Karin Bjørset Persen

Copyright © Karin Bjørset Persen 2012

Omslag: MOPDesign

Tilrettelagt for ebok av Prograph as

ISBN 9788282700405

ISBN 978-82-8270-034-4 (trykk)

Til Lars

Ja, nå er adventstiden snart her igjen og det er på tide med en liten oppsummering til slekt og venner. Olav og jeg sitter oppe på loftstua og skuer utover Oslofjorden. Lyset er så innsmigrende vakkert på denne tiden av året, og de nye panoramavinduene lar oss følge lyset gjennom de ulike årstidene. Vi har så mye å være takknemlige for ...

«Nye panoramavinduer! Takknemlig my ass!» Jeg kjenner at det prikker i hodebunnen, kaffen skvulper over og lager en brun rose over dagens TV-program. Jeg stapper brevet tilbake i den tykke, kremgule konvolutten. Den ser fremmed ut i bunken med enkle kort prydet med dompap og julenisser.

«Hva sa du? Henter du Leander i barnehagen?» Ingar kommer inn på kjøkkenet, slenger en blå matboks i den lille ryggsekken til Leander. Blå den også, selvfølgelig. Et blick på meg er tydeligvis nok til å skjønne tegninga. Han tømmer bunnfallet fra kaffetrakteren i kruset sitt og setter seg rett overfor meg. Jeg ser at han tenker intenst over hvordan han skal

gripe an situasjonen.

«Herregud, Magnhild! Det er et helt vanlig julebrev! Hva vil du høre da? At de sliter med lånerenter, inngrodde tånegler og hemoroider?»

«Ja, takk, gjerne,» skyter jeg inn før Ingar rekker å snakke seg varm om ilskne svigermødre, kjøkjøring og restskatt. Det prikker fortsatt, men jeg finner det smartest å sende mannen av gårde på jobb. Jeg smiler søtt, kysser min mann og speider etter fasttelefonen. Et vanvittig ord, forresten, for den er stadig på vandring.

«Ingar, hvor i helvete er telefonen?» Makan, mann og barn har forlatt meg alene på kjøkkenet. Telefonen er på vandring og kneet verker sånn passe etter meniskoperasjonen. Jeg hinker bort til kjøkkenbenken og setter på mer kaffe, før jeg tusler forsiktig inn på badet. Krykker er for pingler! Huden er gustengrå, og furene fra nesevingene ned mot munnen synes dypere enn i går. Løpet er kjørt for forebyggende bruk av rynkekrem. Derimot har jeg ennå mulighet til å starte med pensjonssparing og gå alderdommen litt lysere i møte. Jeg smører trassig et seigt lag rosa lipgloss på leppene og napper et grått hår fra panneluggen. Aha! Der dukker den sveikfulle telefonen opp, godt gjemt bak hårsaum og andre merkelige remedier som visstnok er helt avgjørende for en god hårdag. Det er vel Anna som måtte ha en siste viktig avklaring med bestevenninna om hvilke klær de skulle ha på seg i dag. Takk og lov for telefonen, jeg blir sliten av å føre indre samtaler med meg selv.

Jeg slenger en haug halvskitne klær vekk fra stolen innerst ved kjøkkenvinduet og stirrer ut på mørket. Klokka er akkurat passert ni og det er ikke antydning til innsmigrende lys utenfor. Hvis en da ikke finner glede og takknemlighet i ulike nyanser av svart. Kaffen har i alle fall riktig nyanse. Beksvart. Jeg finner fram Brevet og slår nummeret til Helene.

«Ja, men bare hør hva min kjære søster vrenger av seg!» Introen om

panoramavindu har skuffende nok ikke den rette effekten på Helene.
«Hører du etter, eller?» Jeg gjør en dramatisk kunstpause.

... Tradisjonen tro feiret vi påska på hytta i Haffjell. Ingenting er som å komme inn til sprakende peisbål etter en lang dag i slalåmbakken. Olav trener jo til halvmarathon, så han tok også lange turer lenger inne på vidda. I år var aupairen vår, Juanita, med oss på påsketur. Det ble nok litt overveldende for henne med all den friske lufta og de gnistrende løypene, så hun koste seg på kjøkkenet og disket opp med de utroligste gourmetmåltider. Påskeaften hadde hun prøvd seg på badsturøkt lammelår, vi hadde med en oppskrift etter farmoren til Olav. Det ble en selsom opplevelse, selv om Juanita hadde øvd på forhånd. Men det er viktig å være åpen for fremmede elementer i vårt norske kjøkken. I så måte er nok familien A. Kronbergh for globetrottere å regne. På kveldene satt vi gjerne i jacuzzien og nøt et glass rødvin, Barolo Cascina er en favoritt, mens Juanita fulgte Ingrid Julianna og Ragnhild Isabell på after-ski. Tenk at tvillingjentene våre er blitt så store! Ja, de er begge svært omsvermede, så det er greit at aupairen er med som anstand i slike sammenhenger...

«Hva gir du meg, Helene?» Jeg trenger en pause etter å ha lest med tydelig diksjon og stiv overleppe. Helene har heldigvis kommet bedre inn i rollen sin som støttende venninne, så hun snøfter passe foraktelig og gir meg fullt medhold i at dette er noe drøyt, selv til Maggie å være.

«Du har langt ifra fått full oppdatering fra familien A. Kronbergh, kjære Helene, er du klar for mer? Kanskje du blir inspirert?» Helene er barnebokforfatter med en hardnakket skrivesperre, så hun suger i seg inntrykk fra omgivelsene som en utsultet flått.

«Det er nesten så jeg blir misunnelig,» stønner min kjære venninne.
«Søsteren din har ingen sperrer å snakke om. Kjør på! Eller, vent, jeg

trenger påfyll i tekoppen!» Jeg løfter den ene foten opp på en stol og stapper en rød ullgenser godt under kneet. Jeg blar i de fire sidene med utfyllende informasjon i ord og bilder fra min søster. Herregud, hva er galt med 'God jul og godt nyttår!' Jeg kjenner pulsen stige igjen, men samtidig er det godt å dele galskapen med en meningsfelle. Der, under bildet av niesene mine på en eller annen scene, finner jeg et passende avsnitt for Helene. Begge jentene er kledd i bunad og minner om moderne utgaver av Synnøve Solbakken.

«Er du klar?» Jeg kremter og kjenner at jeg nyter situasjonen litt. Faktisk er det antydning til blåaktig lys utenfor. Eller blågrått, kanskje.

... Jentene har begynt på ungdomsskolen, dermed har karakterer fått økt fokus.

Takk og lov, det var svært utilfredsstillende med de intetsigende tilbakemeldingene fra barneskolen. Men slik har det blitt i dagens samfunn. Det satses ikke på enerne. Ragnhild Isabell har allerede begynt på pensum for niende klasse i matematikk, og ellers gjør hun det strålende i de andre fagene. Ingrid Julianna har dessverre ikke hode for tall, men hva skal hun med det, sier nå jeg. Hun er mer et språkmenneske, og for tiden fordypet hun seg både i spansk og fransk. Det kan nok komme godt med i en framtidig modellkarriere. Hun er allerede 1,80 høy og er svært dyktig til å holde seg unna karbohydrater. På en forestilling i anledning TV-aksjonen var begge jentene konferansierer, og vi må med stolthet melde at de klarte jobben helt fremragende. Det kom også inn svært mange penger til de fattige i disse u-landene ...

«Nåde, Magnhild! Det holder i lange baner!» Helene gapskratter. Jeg kan se for meg hvordan den kraftige hestehalen danser langs ryggen hennes.

«Litt til, Helene,» trygler jeg. «Du har ikke hørt det verste. Jeg har

ikke engang fortalt det til Ingar.» Den gode følelsen av skadefryd er borte og jeg er tørr i munnen.

«Ok, fyr løs,» kniser Helene.

... Som dere skjønner har det vært et aktivt år i familien A. Kronbergh. Olav har hatt mange oppdrag i utenriktjenesten, og jeg og jentene har tilbrakt mang en oval weekend på kontinentet. Vi skal ikke klage, høsten i Paris er vakker. Likevel, julen er tiden for familie og tradisjoner. Vi har derfor besluttet å feire julen på Magdalenas hjemtrakter. Vi gleder oss til en pittoresk jul under nordlysets himmel.

Vi vil med dette ønske dere alle en gledelig julefeiring og et framgangsrikt nytt år!

«Hva?! Kommer Maggie og søringen hit i jula?» Helene roper inn i øret. «Hvor skal de bo? Dere har da knapt plass til juletreet i den overmøblerte stua deres. Kommer gjøkalkvene også? Ja, nå blir det full rulle.»

Akkurat, Helene har et poeng. Hvor i all verden skal herskapet plasseres? For en tildragelse! Den kronberghske familie var på en snarvisitt i forbindelse med mammas 70-årsdag for tre år siden. Jeg tror det gikk med noe sånt som tre bokser syrenøytraliserende sugetabletter med mintsmaak. Men oppholdet fikk langt mer alvorlige konsekvenser. Jeg ble foreldreløs. I alle fall store deler av året. *Olav den hellige* overrakte mamma et gavekort på en feriereise til San Augustin, femstjerners hotell, all inclusive! Det skulle ikke vært lov! Mamma og pappa, tidligere lokalpatrioter og tilhengere av fjellturer og en bytur et par ganger i året, ble et lett bytte for den lokale pensjonistmafiaen. Det gikk overraskende lett for dem å bytte ut gyngestolen og kaffekoppen med barkraker (med rygg) og paraplydriker. Den toukers ferien ble ganske raskt utvidet til å gjelde hele vinterhalvåret. Og i Finnmark er det

som kjent vinter fra september til juni.

«Helene, dette er alvor. Møter du meg på kafeen om en halvtime?»

«Okidoki, sjef. Over og ut.»

Magdalena A. Kronbergh, min lillesøster. A-en kan i teorien stå for Andersen, men det kommer hun aldri til å innrømme offentlig. Jeg spurte henne en gang, og da påsto hun at A-en stod for Olavs mellomnavn. Olav Arne Kronbergh. Lillesøster Magdalena A. Kronbergh. Men hun sluttet å oppføre seg som en lillesøster allerede i førskolealderen. Det naturlige er jo at småsøsken skal vekke beskyttelsesinstinktet og at et storesøsterherte skal flomme over av kjærlighet og beundring over det lille nurket. Slik har vi aldri hatt det. Mamma har fortalt at jeg oppførte meg gyselig da hun og lille Magdalena kom hjem fra fødeklubben.

«Du var så sjalu at jeg ikke kunne gå på do engang, uten å sørge for at lille Maggie var i sikkerhet.» Mamma har klisterhjerne på enkelte områder, så jeg får vel bare ta det for god fisk, men at jeg visstnok ble sengevæter etter å ha vært tørr i et halvt år, stiller jeg meg mer skeptisk til. Det er vel ikke utenkelig at mamma rotet litt rundt i ammetåka hun også. Jeg var akkurat fylt to år da Magdalena kom til verden, og etter hva jeg har lest i Allers og Hjemmet og annen faglitteratur, er det helt naturlig at en toåring føler sjalusi når hun må dele oppmerksomheten med en nykommer. I mitt tilfelle ble det nok ikke så mye å dele på heller, min kjære søster har aldri vært tilhenger av å dele på godene. Ta navnene våre, for eksempel: Magnhild og Magdalena. Magnhild kommer fra norrønt og har noe med *styrke*, *stor* og *stridighet* å gjøre. Hadde det vært et snev av rettferdighet i verden, ville Magdalena betydd noe sånt som *ondsinnnet skjøge*. Det stammer fra Bibelen, ikke sant? Og på den tiden var de svært opphengt i skjøger og fariseere. Men nei da, betydningen av navnet er *høyt tårn* eller *høyt lovprist*. Jeg har en kollega